‘Nu is ons kind verwekt,’ zegt Thomas, terwijl hij het condoom afrolt.
‘Ja, ik voelde het,’ zucht Ellen.
‘Het wordt het mooiste kind van de wereld.’
‘Ons liefdeskind.’

Thomas laat het condoom bungelen, hoog boven de zeespiegel. Het witte latex steekt scherp af tegen het laatste avondrood.

‘Voor in het babyboek.’

-∞-

Ellen wist precies waar het moest gebeuren. Op de Balg, het uiterst oostelijke eindpunt van hun geliefde eiland, Schiermonnikoog, waar niemand kwam en waar het zand ophoudt en de wereld overgaat in water en lucht. En het moest een warme zomerdag zijn, en dan ’s avonds, wanneer het tij laag was, zodat je het verst kon komen en er werkelijk niemand zou zijn. Daar zouden ze de zee in gaan. Daar, in de branding, bij ondergaande zon, zou Thomas haar bevruchten.

Ze kozen een lang weekend, de laatste dagen van juli en de eerste van augustus. Het was de zomer van 2010. Die dagen zou het warm weer zijn. In de late ochtend namen ze de bus van lijn 163 van Groningen naar Lauwersoog. De bus zat tjokvol. Allemaal Schiermonnikooggangers; een kluwen van strandtassen, koelboxen en parasols. Een vrolijke drukte was het in de bus.

« ‘Zij weten niet dat wij een kindje gaan maken. Vreemd idee, hoor,’ zegt Ellen. Ze kijkt naar de weerspiegeling van haar eigen ogen in het busraam.
‘O nee, dat ziet iedereen toch zo aan ons af.’
‘Denk je dat? Volgens mij zien we er gewoon uit als twee opgewonden strandgangers. Iedereen hier is toch opgewonden van de dagen van zon, zee en strand die in het verschiet liggen.’
‘Natuurlijk zien ze dat verschil. Het maakt nogal uit of je hier zit met het plan een zandkasteel te bouwen of als uitverkorene om een kind te verwekken. Wacht maar, dan neem ik een foto van je. Een polaroid. Dan kun je het zelf zien.’ Thomas vormt een kader met zijn handen, richt dat

op Ellen, kijkt er met één oog doorheen, knijpt het andere oog dicht. 'Klik.'

Versneld laat hij de polaroid ontwikkelen en geeft die na enkele seconden aan Ellen.

Ze bekijkt de foto. 'O ja, ik zie het. Overduidelijk. Deze foto komt in het babyboek. *Kijk, hier zit mama in de bus naar de boot om jou op Schiermonnikoog te gaan verwekken. Dat kun je wel zien, hè?*'

Ze kijkt om zich heen. 'Zie jij nog meer mensen in deze bus die een kind gaan verwekken? Die twee daar misschien?'

'Nee, die niet. In ieder geval niet met voorbedachte rade,' knipoogt Thomas. Hij kijkt opzichtig de bus vol kwetterende toeristen rond en trekt zonder enige weifeling zijn conclusie. 'Nee hoor, wij zijn hier de enigen.' »

Op het bovendek van de veerboot hadden ze verlangend gekeken naar het gestaag naderende eiland, zoals ze dat altijd deden als ze deze overtocht maakten.

'Het beloofde land,' had Thomas gezegd. Dat zei hij vaker op dit punt, maar ditmaal hadden deze woorden een nieuwe lading gekregen.

Hun huisje lag verscholen in de duinen – afgelegen, ver buiten het dorp. Het enige wat je hier hoorde was het ruisen van de zee en de wind door de bomen, de struiken en het duingras, nu en dan doorkliefd door de krijsende roep van een zeemeeuw of het getjilp van een vogel. De grote schuifdeuren stonden dag en nacht open; binnen en buiten vloeiden in elkaar over. De plek was bezwangerd van hun samenzwering.

Ze sliepen uit tot de zon hoog boven de duinen stond.

'Geniet er nog maar van, manneke,' plaagde Ellen terwijl ze zich uitrekte. 'Dit zijn de laatste keren dat we op vakantie zo lang kunnen uitslapen.'

'Pas maar op jij. Ik kan er nog altijd van afzien,' kaatste Thomas terug.

De dagen rimpelden voorbij in een roes van laat ontbijten, lezen, hangen op de bank, lome wandelingen langs het strand, wijn en tapas bij de strandtent, of weer in bed duiken en vrijen – *met* condoom.

De derde dag was de warmte zinderend geweest. Perfect. Voorbestemd, had Thomas gemeend. Deze dag zou het gebeuren. Als in de stilte voor de storm hadden ze die dag niets gedaan.

« Dan, in de avond, wanneer de zon eindelijk begint te zakken, pakt Ellen Thomas' hand. Hij laat zich meevoeren. Ze pakken hun fietsen

en rijden door de lome warmte naar het oosten, tot het fietspad ophoudt. Vanaf de houten fietshekken lopen ze verder. Als hun voeten het mulle zand raken, trapt Ellen haar slippers uit. Thomas volgt haar voorbeeld. Hun slippers laten ze achter in het duingras. Op blote voeten lopen ze hand in hand over de eindeloze vlakte, voorbij paal 16, waar je de bewoonde wereld definitief achter je laat. Vanaf deze allerlaatste paal begint de Balg: een kilometerslange, maagdelijke zandvlakte.

Al snel zijn ze nog de enigen. De strandgangers die de zon willen zien ondergaan, hebben ze achter zich gelaten. Hier komt op dit tijdstip niemand meer. De laatste rit van de Balgexpres die overdag mensen hiernaartoe brengt, is allang geweest.

Een oude song van R.E.M. komt in Ellen op. '*It's the end of the world as we know it. It's the end of the world as we know it. It's the end of the world as we know it...*'

En samen zingen ze luidkeels het '*...and I feel fine*'.

Afgetekend tegen de inmiddels violetroze kleurende lucht zien ze sterns vissen in de branding. Ze duiken als speren het water in en komen weer boven, een zilveren zandspiering in hun snavel geklemd.

Waar een schelpenbank het zand bedekt, lopen ze voorzichtig. Thomas tuurt naar de grond. Dit is de plek waar noordkrompen aanspoelen, weet hij – de heilige graal onder de schelpen. Vooral na een flinke storm waren ze hier te vinden: forse pantsers, soms dertien centimeter breed, die al vijfhonderd jaar de tijd trotseren. Hij is zich bewust van de eeuwenoude ondergrond onder zijn blote voeten, terwijl ze stap voor stap dichter bij de plek komen waar ze nieuw leven gaan verwekken.

Het laatste deel van de tocht zeggen ze niets. Het is alsof ze elke zandkorrel tussen hun tenen voelen. Dit is een heilige processie.

Op het uiterste punt van de zandplaat blijven ze staan. Het einde van de wereld. Waar het zand ophoudt en de wereld overgaat in water en lucht.

Simultaan ontdoen ze zich van hun kleren: Ellen haar topje, Thomas zijn shirt. Ellen haar rokje, Thomas zijn short. Ellen haar slipje, Thomas zijn onderbroek.

Ellen keert hem haar rug toe. Thomas maakt haar beha los.

Zijn pik staat stijf.

Ellen haalt een condoom uit haar strandtas, scheurt de verpakking voorzichtig open en zet het condoom als een vingerpop op haar wijsvinger. 'Met of zonder?' vraagt ze. Ze laat de vingerpop op en neer dansen.

'Mét,' glimlacht Thomas.